

PASTIRSKO PISMO ZA POST 2021

Drage sestre in dragi bratje!

Božja beseda, ki smo ji pravkar prisluhnili, nam je še posebej blizu v teh mesecih, ko se v razmerah epidemije bojujemo za svoje zdravje ter zdravje ali celo življenje svojih bližnjih. V prvem berilu starozavezni Job v svoji boleznih ter ob nenadnem uničenju gospodarskega uspeha in družinske sreče toži zaradi krhkosti zemeljskega blagostanja in življenja. To je kakor dih, ki traja le bežen trenutek. V evangeliju pa Jezus v znamenju odrešenja, ki ga prinaša, ozdravlja bolnike. Vendar nad telesno ozdravljanje postavlja oznanjevanje odrešenja. Zato hiti še v druge kraje, da jim oznani, da se je približalo Božje kraljestvo. Nauk je zelo jasen. Telesno zdravje je sicer velika Božja dobrina, a je le znamenje neke druge, še večje dobrine, ki jo prinaša samo Jezus Kristus. To je duhovno zdravje, ki zagotavlja večno življenje v Božji ljubezni. Telesno zdravje, ki ga je Jezus obilno delil, je bilo znamenje ali preroška napoved odrešenja, in to je bil pravi in končni namen Jezusovega delovanja. Moralna krepost in večno življenje sta tudi pravi in končni namen našega življenja. Bog nas ni ustvaril zato, da bi čim bolj zdravo in čim dlje živeli na tem svetu, ampak da bi bili njemu podobni in deležni njegove ljubezni. Zato nam Jezus vrača duhovno zdravje, ki se začneja z vero vanj in z ravnanjem po njegovem zgledu.

Po Jezusovem zgledu je tudi Cerkev vso zgodovino skrbela za bolnike. Prve bolnišnice so nastajale ob cerkvah. Številni redovniki in redovnice, med katerimi so tudi znani svetniki in svetnice, so svoje življenje posvetili negi bolnikov in skrbi zanje. Mnogi so pri tem služenju tudi sami zboleli in darovali življenje. Njihova ljubezen do Boga in bližnjega je bila močnejša kakor strah za lastno zdravje. Pri vsej odgovorni skrbi zanj so vedeli, da je duhovna moč ljubezni in nesebičnega žrtvovanja za bližnjega največja dobrina, saj nas pripravlja za večno življenje z Bogom. Tudi Jezus je ob vsem sočutju, ki ga je kazal do bolnikov, vedno poudarjal, da je grešna oddaljenost od Boga še hujša nesreča. »Vidiš, ozdravel si. Ne gréši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega!« je opozoril hromea, potem ko ga je ozdravil (Jn 5,15). Ta čas epidemije, ko trepetamo za svoje zdravje, je pravi trenutek, da se zavemo, da obstaja še hujše zlo, grešna sebičnost in hudobija, ki bi jo lahko imenovali duhovna okužba. Jezus Kristus je prišel, da nas rešuje od nje in njenih posledic. Tudi Cerkev je ustanovil za to in samo za to, da lahko po njej nadaljuje med nami svoje poslanstvo.

A prav tako je med epidemijo prizadeto naše versko življenje v cerkvenem občestvu.

Občestveno obhajanje svete maše in drugih zakramentov smo v naših cerkvah začasno prekinili, da ne bi ogrozili svojega in tujega zdravja. Upali smo, da to ne bo trajalo dolgo, a nas je epidemija prikrajšala celo za slovesno obhajanje velikonočnih in nato še božičnih praznikov. Seveda nam nič ne more preprečiti obhajanja verskih resnic Jezusovega rojstva ter njegove smrti in vstajenja z molitvijo in premišljevanjem Božje besede tako v ožjem krogu kot v duhu skupaj z vsem cerkvenim občestvom. Kajti sodobna tehnična sredstva nam omogočajo medsebojno povezanost, kakršna še pred desetletjem ni bila mogoča. To smo tudi s pridom uporabljali. A nobena oddaja po televiziji ali spletu (internetu) ne more enakovredno nadomestiti nedeljskega obhajanja svete evharistije v krogu župnijskega občestva, kakor ne more noben telefonski pogovor enakovredno nadomestiti ljubečega objema ali osebnega prijateljskega druženja. V tem času prisilne odsotnosti od rednega nedeljskega skupnega obhajanja svete evharistije smo lahko še bolj začutili, da biti pri sveti maši ni zgolj opazovanje tega, kar se dogaja pri oltarju. Ko smo pri maši, se v živo udeležujemo skrivnosti Jezusove zadnje večerje, ki doseže svoj vrhunec s svetim obhajilom. Sedaj bomo lahko še bolj razumeli krščanske mučence, ki so se rajši izpostavljali smrtni nevarnosti, kakor da bi se odpovedali obhajanju svete evharistije. Vedeli so, da brez nje ne bodo mogli dolgo obstati kot kristjani.

Zato smo se v času sedanje epidemije škofje s težkim srcem odločili, da začasno omejimo skupno obhajanje svete maše in drugih zakramentov. To smo storili v upanju, da ga bomo lahko vsaj delno nadomestili z raznimi obhajaji svete maše na daljavo, kar se je tudi zgodilo. Hvaležni smo vsem, ki so nam to omogočili. Vsi pa čutimo, da to ni to. Sveta maša ni predstava, kakršne lahko spremljamo na televizijskem zaslonu. Svete maše ne opazujemo od daleč, ob kuhanju kosila ali zleknjeni na kavču, ampak se je osebno udeležujemo, ko smo dejansko navzoči v občestvu z drugimi brati in sestrami in mašnikom, ki osebno predstavlja samega Jezusa Kristusa in v njegovem imenu za nas, med nami in z nami obnavlja Jezusovo življenjsko daritev. Edino to je pravo obhajanje svete maše. Druge oblike, kot so svete maše po radiu ali televiziji, so samo zasilni nadomestki, ki nam v času bolezni ali drugih nezmožnosti lajšajo odsotnost od svete maše »v živo«, niso pa njena enakovredna zamenjava. Vse to smo lahko v času epidemije še bolj začutili. Prepričani smo, da komaj čakate, da bomo lahko evharistijo in druge zakramente obhajali tako, kakor si je to zamislil Jezus Kristus, ko nam je naročil: »To delajte v moj spomin,« in kakor so to razumeli kristjani vseh časov.

Če drži slovenski pregovor, da znamo zdravje prav ceniti šele takrat, ko ga izgubimo, je tudi ta izkušnja, ko nam ni mogoče skupno obhajati bogoslužja v župnijski cerkvi, takšna šola. Sedaj se bomo še bolj zavedali, kako velika milost in dobrota nam je izkazal Jezus na veliki četrtki, ko je postavil zakrament svete evharistije. Če smo v preteklosti na to pozabljali ali celo nedeljsko sveto mašo omalovažujoče opuščali, naj bo odslej drugače. Naj tudi za nas za naprej še bolj velja, kar je zapisano v Svetem pismu o prvih kristjanih: bili so »stonovitni«, se pravi zvesti in vztrajni v občestvenem »omljenju kruha in v molitvah« (Apd 2,42).

Čas epidemije nam je prinesel še druge preizkušnje. Mnogi ste težko oboleli, nekateri pa ste celo izgubili svoje najdražje. Zaustavitev pretoka ljudi in blaga ter mnogih oblik poslovanja je povzročila težke posledice za gmotno stanje marsikatere družine. Hvaležni smo, da lahko računamo na pomoč države in politične skupnosti, a vsega od nje ni mogoče pričakovati. So rane, ki jih ona ne zna celiti. To zmore samo Bog, ko se z vero in zaupanjem obrnemo k njemu.

V časih omejitve smo izkusili, kako smo krhki, kako hitro se nam lahko podrejo najlepši gradovi, ki smo jih gradili na pesku posvetnih uspehov in zaupanja vase. Jezus pa pravi, da je hišo treba graditi na skali, ki vzdrži vse viharje. Ta skala je On sam s svojo besedo in svojim Duhom. Gospodarstveniki in politiki že načrtujejo obnovo našega družbenega življenja in poslovanja. Mi pa se bomo posebno v postnem času, ki je pred nami, podali na pot obnovljene vere v Jezusa Kristusa in zvestobe njegovemu nauku v okrilju Cerkve. Tako bomo utrdili hišo svojega življenja na trdni skali. Amen.

Vaši škofje

SVETNIK TEDNA

Benedikt iz Aniane, 12. februar

Rodil se je leta 750. V njegovem življenju je odigrala odločilno vlogo navadna nesreča. Ko je še razmišljal, ali naj se po očetovem zgledu odloči za vojaško kariero, za katero je imel vse potrebne lastnosti, ali za kaj drugega, bolj plemenitega, mu je nekega dne padel brat v deroči reko Ticino. Planil je za njim in ga le s težavo rešil. Zdaj je dobil o vrednosti življenja drugačno sodbo in sklenil je, da bo raje stopil v službo nebeškega Kralja. Po tem doživetju je še tri leta ostal na dvoru, po srečanju s pobožnim menihom pa se je odločil, da vstopi v samostan. Ta sklep je uresničil okoli leta 774, ko je potrkal na vrata benediktinskega samostana pri Dijonu v Franciji. Dobil je meniško ime Benedikt. Okoli leta 787 je na rodnem posestvu ob rečici Aniani severovzhodno od Rima zgradil samostan, po katerem je dobil vzdevek Anianski. V njem so živeli po pravilih sv. Benedikta, obogatelih z doseganji izkušnjami in prilagojenimi novimi nalogami menišva. Samostan se je razvil v matično hišo naraščajočega števila samostanskih ustanov. To je bila v razvoju zahodnega menišva izredna novost. Po zamisli sv. Benedikta iz Nursije je bil vsak samostan neodvisen od drugih, drugi Benedikt pa je želel, da bi vsi samostani ostali med seboj povezani kot ena družina. Ustanavljal je namreč nove in nove postojanke, pač glede na potrebe posameznih krajev. Predstojniki samostanov so se redno sestajali in skupaj preverjali versko stanje v državi in iskali rešitve za pereča vprašanja. Benedikt se je vse do smrti 11. februarja 821, trudil, da so v vsem stalno napredovali.

VABILO

Škofijska gimnazija AMS in Dijaški dom AMS vabita na **VIRTUALNE INFORMATIVNE DNEVE** v petek, 12. in v soboto, 13. 2. 2021 od 9. ure naprej.

Obiščite jih na e-stojnicah: <https://informativni-dnevi.si/park/ustanova/skofijska-gimnazija-ams-maribor> in <https://informativni-dnevi.si/park/ustanova/dijaski-dom-ams-maribor>.

Škofijska klasična gimnazija in Jegličev dijaški dom v Šentvidu v Ljubljani prav tako vabita na **INFORMATIVNA DNEVA**. Zaradi epidemije bodo vsi dogodki potekali preko spleta na naslovu vpis.stanislav.si.

Papeževa Svetovna Mreža Molitve

Pridružimo se papeževi svetovni mreži molitve. V mesecu februarju je splošni molitveni namen: *Nasilje nad ženskami*

Molimo za ženske, žrtve nasilja, da bi jih družba zaščitila, upoštevala in prisluhnila njihovemu trpljenju.

MAŠNI NAMENI

ŽUPNIJE SV. PAVEL IN MARIJA REKA

17.00 za + Ivana Juharta (*obl.*) ter za vse + Juhartove in Pencljove (1984)

<p>5. NEDELJA MED LETOM 7. januar 2021 <i>Koleta (Nika), redovnica</i> <i>Job 7,1-4.6-7; Ps 147;</i> <i>1 Kor 9,16-19.22-23; Mr 1,29-39</i></p>	<p>7.00 za vse žive in + farane vseh treh župnij 9.30 za + Lojza Zmrzlaka – <i>dar Anite Kupec z družino ob pogrebu (2020)</i> 10.45 Marija Reka: za + Jožefo Hribar – <i>obletnica (1103)</i></p>
<p>Ponedeljek 8. februar <i>Hieronim, redovnik</i> <i>1 Mz 1,1-19; Mr 6,53-56</i></p>	<p>17.00 za + moža Vanča Stergarja (<i>obl.</i>), za + hčerko Smiljano ter za vse + brate in sestre Pepelčeve (2036)</p>
<p>Torek 9. februar <i>Apolonija (Polona), mučenka</i> <i>1 Mz 1,20-2,4; Mr 7,1-13</i></p>	<p>17.00 za + Rajkota Huš, Ladija, Vladota in Roziko Huš – <i>dar Poldija in Karlija z družinama iz Belgije (1913)</i></p>
<p>Sreda 10. februar <i>Sholastika, redovnica</i> <i>1 Mz 2,5-9.15-17; Mr 7,14-23</i></p>	<p>7.00 za + Pavlo Korun – 8. dan, <i>dar sina Borisa z družino ob pogrebu (2034)</i> 17.00 za + Jakoba – Radota Krka – 8. dan, <i>dar žene Neže ob pogrebu (2039)</i></p>
<p>Četrtek 11. februar <i>Lurška Mati Božja</i> <i>1 Mz 2,18-25; Mr 7,24-30</i></p>	<p>16.30 molitev pred Najsvetejšim: za zdravje 17.00 za + Karla in Ivano Vošnjak ter za + Franca, Martina in Apolonijo Grenko (2006)</p>
<p>Petek 12. februar <i>Evlalija, mučenka</i> <i>1 Mz 3,1-8; Mr 7,31-37</i></p>	<p>17.00 za + Albina Romiha – <i>maša zadušnica, dar žene Ane ob pogrebu (2027)</i></p>
<p>Sobota 13. februar <i>Kristina</i> <i>1 Mz 3,9-24; Mr 8,1-10</i></p>	<p>17.00 za + starše Rozalijo in Ferdinanda Bršek, za + sestro Nežko Ratajc in za vse + sorodnike (1997)</p>
<p>6. NEDELJA MED LETOM 14. februar 2021 <i>Valentin (Zdravko), mučenec</i> <i>3 Mz 13,1-2.44-46; Ps 32;</i> <i>1 Kor 10,31-11,1; Mr 1,40-45</i></p>	<p>7.00 za vse žive in + farane vseh treh župnij 9.30 za + Dragota Gajšek (<i>obl.</i>) in njegove + starše ter za + Marijo (<i>obl.</i>) in Jožeta Ribiča (2001) 10.45 Marija Reka: za + Uroša (<i>obl.</i>) in Metoda Zore (1104)</p>

Župnijsko glasilo Pavlov list izdaja župnišče Sv. Pavel v Preboldu, Trg 5, 3312 Prebold, tel.: 03/57 24 183,

TRR: SI56 0400 1004 8733 274, TRR Karitas: SI56 0400 1004 8580 111;

Internetna stran: <http://www.zupnija-prebold.si>; elektronska pošta: zupnija.prebold@telemach.net, damjan.ratajc@rkc.si,

Odgovarja Damjan Ratajc, župnik in dekan